

fordi det at stille sig op og lade sig banke af, naar det er sikkert, hvad Udfaldet bliver, næppe noget Sted i Verden bliver kaldt Krig. Jeg tror heller ikke, at den ærede Marineminister den Gang, i den Forbindelse, har lagt nogen Vægt paa Forfællelsen mellem at hævde sin Neutralitet og at konstatere den. Han har brugt disse Udtryk som ganske jævnbrydige og ligestillede, og som om det ene kunde være ligesaa godt som det andet. Det finder jeg ogsaa bestræket i, at han sagde overfor Grev Holstein: Jeg forstaaer ikke ganske den Forfællelse, der er mellem at hævde sin Neutralitet og konstatere den. Jeg forstaaer heller ikke den Forfællelse. Han sagde: Den er naturligvis overordentlig svag. Jeg tror, den er helt forsvindende.

Marineministeren (M. Ravn): Jeg forklarede bagefter Forfællelsen. Med Hensyn til, hvad det ærede Medlem sagde, at jeg skulde mene, at enhver Kamp er haabløs, er det ingenlunde Tilfældet. Fordi man er den lille, kan man selvfølgelig føre en Kamp en vis Tid, og det kan være det, der afgør den egentlige Krigs Skæbne. Jeg har jo ikke ment, at vi skulde gaa til en Krig af eget Valg. Jeg har ment og udtalt, at vi skulle forsvare os, og naar dette Forsvar er tilstrækkelig fylldigt, kan man eventuelt hævde sin Neutralitet, idet man derved kan opholde Tiden saaledes, at andre Magter kunne komme os til Hjælp. I det Tilfælde, at en lille Magt i ubegrænset Tid skal føre Krig med en Stormagt, maa man ligge under, men det er jo ingenlunde sagt, at Forholdet stiller sig saaledes.

Falkensjerne: Jeg skal ikke paa dette fremrykkede Tidspunkt længe opholde det høje Ting. Det var dels et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, jeg gerne vilde gøre. Jeg tillod mig i Fjor at henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at Bejle Købstad stadig i Modlætning til de fleste andre Byer maa savne et Havnespor, og bad den højtærede Indenrigsminister interessere sig derfor og søge at faa fremmet Anlægget af et saadant. Der har været Andragender inde til den højtærede Indenrigsminister derom, og da Finansloven blev forelagt i Aar, undersøgte jeg derfor, hvorvidt den højtærede Indenrigsminister var kommen i sine Overvejelser om denne Sag. Men des værre kunde jeg ikke finde noget som helst Spor deraf i Finansloven, og jeg vilde sætte Pris paa at faa at vide af den højtærede Indenrigsminister, om denne Sag er gaaet i Glemme, eller om den er fremmet siden i Fjor.

Medens jeg er ved at tale om Særbaneforhold, er der et andet Forhold, jeg gerne vilde henlede den samme ærede Ministers Opmærksomhed paa; det er et enkelt Punkt i Særbaneforholdene her i Byen. Vi gaa jo Aar for Aar og vente paa, at Særbaneforholdene her i Byen skulle blive ordnede paa en bedre Maade; men det lader heller ikke til, at der fra den højtærede Ministers Side i Aar kommer noget Forslag derom, i alt Fald har der hidtil ikke forlydt noget derom. Men var det da ikke muligt, at de Forhold, der ere nu, i alt Fald kunde blive indrettede saa praktisk som muligt? En Ting, som i høj Grad savnes, er en Forbindelsesbane, og der ligger en Station — en provisorisk Station skal det jo ganske vist være — ude paa Nørrebro, som er et saadant Misforhold af en Station, baade hvad Bygninger angaar, og hvad Afdgangen til disse Bygninger angaar, baade Afdgangen dertil og Gangen derfra, at jeg nok tror, at man kan søge vidt om i Verden for at finde Magen dertil. Jeg vilde sætte stor Pris paa, om den højtærede Indenrigsminister en Gang imellem havde Beslighed til at stige paa ved Nørrebros Station i Stedet for paa Hovedbanegaarden — jeg føler mig overbevist om, at det da ikke vilde være synderlig længe, inden han paalagde sine underordnede snarest muligt at sørge for, at der baade fra den ene og den anden Side blev bedre Afdgang dertil.

Efter at jeg har rettet denne Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister, er der et Par enkelte Udtalelser af mere almindelig Art, som jeg gerne vilde fremkomme med, da det jo lader til, at denne Finanslovbehandling overhovedet bliver en almindelig politisk Behandling. Der er en enkelt Begivenhed under denne Behandling, der særlig har glædet mig, og det er den venlige Modtagelse, som Udtalelserne fra det ærede Medlem for Holbæc Amts Ste Balgkres (Korsgaard) har fundet hos den Del af dette Ting, som i foregaaende Samling beherskede dette Ting fuldstændig. Det undrer mig i høj Grad at se, med hvilken Velvilje disse Udtalelser bleve optagne, for i Fjor gif det ganske anderledes. Naar ærede Medlemmer fra denne Side, f. Eks. jeg selv, i Fjor fremkom med Udtalelser i den Retning, bleve de afviste med en Styrke — jeg kunde fristes til at sige en Hestighed, som ikke kunde andet end overrasse mig. Naar man fra vor Side i Fjor talte om, at vi sandelig ogsaa vilde behandle Lovene og med det Maaal for Dje at faa et Udbytte af dem, blev det Gang efter Gang kastet os i Ansigtet, at vi vare og bleve og burde ikke være andet end de